

Arrest

nr. 243 686 van 5 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. JACOBS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in het dorp Zuwaini, district Hobaish in de provincie Ibb, de Jemenitische nationaliteit te bezitten en soennitisch moslim te zijn. Uw ouders verblijven nog altijd in uw dorp. U hebt twee broers en een zus. U bent gehuwd met D. (...) en jullie hebben een dochtertje, ook zij verblijven nog in uw dorp.

U bent tot het eerste middelbaar naar school geweest, waarna u werkte in de landbouw.

U noch iemand in uw familie is ooit politiek actief geweest.

In 2016 verzamelde de sheikh van uw stam alle mensen en drong er bij hen op aan te vechten tegen de legitieme regering, een oproep waar u voor heel de stam weigerde op in te gaan. Ten gevolge van uw houding werd u gedurende vier maanden gearresteerd waarna u door het betalen van smeergeld kon vrijkomen, dit was ergens midden 2016. Toen de sheikh vernam dat u was 'vrijgelaten', kwamen er drie keer personen bij u langs op zoek naar u. Telkenmale was u niet thuis. Omwille van deze gang van zaken woonde u nog een achttal maanden in de stad Ibb alvorens het land te verlaten.

Rond mei 2018 heeft u legaal Jemen verlaten en bent u via Soedan naar Turkije gereisd, waar u een tweetal maanden verbleef alvorens naar Griekenland te reizen, alhoewel dit niet uw ultieme bestemming was, dit was België.

Na uw vertrek uit het land werd uw huis beschoten door een aantal mannen die aan uw vrouw te kennen gaven dat u naar Jemen diende terug te keren.

Einde juli 2018 kwam u aan op het eiland Leros en werd daar opgevangen door de Griekse politie en de VN, jullie werden geregistreerd en 'onderverdeeld' naar nationaliteit. U werd ondergebracht in een vluchtelingenkamp op Leros, waar u samen met een andere Jemeniet een caravan toebedeeld kreeg om in te wonen. Driemaal per dag kregen jullie eten en maandelijks kregen jullie een financiële tegemoetkoming van 90 euro per maand. U stelt dat de medische zorg die voorzien werd, niet afdoende was. U had immers problemen met uw rug en toen de dokter in het kamp van oordeel was dat u een MR scan vandoen had, wat in Athene diende te gebeuren, werd er u te kennen gegeven dat u zelf voor de kosten diende in te staan. Gezien u niet over voldoende financiële middelen beschikte diende u klacht in en ging u te rade bij de VN, die u te kennen gaven dat ze u wel naar het ziekenhuis konden brengen, doch dat alle andere kosten voor u waren. U werd drie dagen vastgehouden door de politie omdat u daarop naar de medische praktijk toebehorend aan het kamp trok en er begon te roepen en te tieren. Verdere problemen hebt u in de acht maanden dat u in het kamp verbleef niet ondervonden. Wel hebt u verschillende keren geprobeerd aan een job te geraken, doch tevergeefs, niemand op het eiland had werk. Er was geen mogelijkheid zich de Griekse taal eigen te maken omdat er geen scholen waren, zo stelt u, en zelf hebt u in dezer geen verdere initiatieven genomen omdat u hier sowieso niet wilde blijven. In februari/maart 2019 kreeg u dan te horen dat u een beschermingsstatus had gekregen en werd er u uitgelegd wat dit inhield. Toen u vroeg naar gezinshereniging werd er u te kennen gegeven dat dit niet mogelijk was. U vroeg A. Y. (...), een medewerker van de VN meer uitleg, maar hij kon u niet verder helpen. Hij vertelde u wel dat de advocaat die u in kader hiervan kon raadplegen op vakantie was en een drietal weken later zou terugkeren, doch u wachtte hier niet op en deed evenmin pogingen zich verder te informeren naar de voorwaarden voor gezinshereniging bij andere instanties omdat u ervan overtuigd was dat u toch niets zou bereiken. Twee maanden na te horen te hebben gekregen dat u een beschermingsstatus werd toegekend kreeg u uw Griekse verblijfsdocumenten en drie dagen later hebt u Griekenland verlaten en bent u via Nederland naar België gekomen, waar u op 9 april 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. U stelt Griekenland te hebben verlaten omdat medische verzorging niet toereikend was, er geen gezinshereniging mogelijk was, er gebrek was aan werk en mensen afhankelijk waren van de bijstand die ze kregen. Hier krijgt u intussen medische bijstand, zowel op fysiek als op psychologisch vlak.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende stukken neer: uw identiteitskaart, rijbewijs, huwelijksakte, inschrijving huwelijk in register, uittreksel paspoort echtgenote, geboorteakte dochter en inschrijving dochter ziekenhuis, doorverwijzing voor het maken van een MR scan Griekenland, medisch attest België en attest CARDA België. Tot slot een foto van uw huis in Jemen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit de medische documenten die u neerlegt en uit uw verklaringen blijkt dat u problemen heeft met uw gezondheid (CGVS p.4-5; documenten groene map in dossier). Dit wordt op zich niet betwist, doch blijkt niet dat u, omwille van uw medische toestand, niet in staat zou zijn geweest op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze uw procedure te doorlopen en deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. U heeft tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS overigens ook zelf nergens aangehaald dat u, omwille van uw gezondheidssituatie, niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. U formuleerde ook geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het onderhoud, dat op normale wijze heeft plaatsgevonden en waarbij er geen problemen werden vastgesteld (zie notities van het persoonlijk onderhoud in uw administratief dossier). Daarenboven gaf u op het einde van het gehoor aan alle vragen goed te hebben begrepen en maakte u geen verdere opmerkingen (CGVS p.8).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u op 8 februari 2019 de subsidiaire beschermingsstatus hebt gekregen in Griekenland (zie Hellenic Republic, Ministry of Migration Policy, Asylum Service, dd. 04.06.2019; CGVS p.3).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder hekelt u de toegang tot medische zorg in Griekenland, de onmogelijkheid tot gezinshereniging en de zware levensomstandigheden.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat wanneer u de zeer moeilijke levensomstandigheden in het kamp Leros aanhaalt deze niet representatief zijn voor de levensomstandigheden in geval van een terugkeer naar Griekenland. Het kamp is immers bedoeld voor mensen die een verzoek om internationale bescherming indienden en een beslissing afwachten. U geniet echter reeds een beschermingsstatus in Griekenland en bevindt zich dus in een heel andere situatie.

Dient verder te worden opgemerkt dat u bij aankomst in het kamp op Leros een caravan kreeg toegewezen die u samen met een andere Jemeniet diende te delen (CGVS p.4). Verder werd er drie keer per dag voorzien in eten en kreeg u maandelijks een toelage van 90 euro (CGVS p.4-5). U stelt dat terwijl u in de asielpcedure zat de medische verzorging in het kamp ontoereikend was, doch dient dit in die zin te worden genuanceerd dat u wel degelijk een dokter behorend tot het kamp kon raadplegen, die u doorverwees om een MR scan te laten maken. De vaststelling dat u voor de kosten van de MR scan zelfde diende in te staan, wil niet zeggen dat u totaal geen toegang had tot medische verzorging (CGVS p.4-5). Verder moet wederom worden benadrukt dat de omstandigheden in een kamp voor verzoekers om internationale bescherming niet representatief is voor Griekenland in zijn geheel. Er werd hier in België gediagnosticeerd dat u lijdt aan artrose en u hebt momenteel wekelijks een afspraak bij een psycholoog, u lijdt aan depressie, slaapstoornissen en bent gespannen (zie het voorgelegde attesten; CGVS p.5-6). Dit is uiteraard een bemoeilijkende factor bij een terugkeer naar Griekenland en het is mogelijk dat psychologische begeleiding daar minder voor handen zal zijn. Deze situatie kan echter niet gelijk gesteld worden aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden. Hier kan

aan worden toegevoegd dat de traumatiserende ervaringen die u doormaakte hoofdzakelijk plaats hadden in Jemen en tijdens uw verblijf op Leros vóórdat u uw verblijfsvergunning effectief in handen kreeg (zie CGVS, p.6). Dit zijn dus niet de omstandigheden waar u naar zou terugkeren bij een terugkeer naar Griekenland. Verder geeft u aan dat u talloze malen probeerde aan werk te geraken op het eiland, doch dat dit niet voorhanden was (CGVS p.6). Het spreekt voor zich dat Leros, met een enorme bevolking van verzoekers om internationale bescherming, een moeilijkere plaats is om werk te vergaren dan elders in Griekenland. De omstandigheden van uw verblijf daar kunnen bij gevolg niet zonder meer worden doorgetrokken voor heel Griekenland. Vervolgens geeft u aan dat u zich de Griekse taal niet kon eigen maken omdat er geen scholen waren, doch probeerde u niet op eigen initiatief de taal te leren omdat u sowieso niet in Griekenland wilde blijven, dit terwijl kennis van de Griekse taal noodzakelijk kan worden geacht om een job te vergaren (CGVS p.6). U gaf ook al bij aanvang van het gesprek op het CGVS te kennen dat Griekenland sowieso niet uw doel was daar uw plan was naar België te komen, waaruit blijkt dat u sowieso niet van plan was uw leven in Griekenland op te bouwen (CGVS p.5). Getuige hiervan ook uw verklaring dat u al drie dagen na het bekomen van uw verblijfsdocumenten het land hebt verlaten en naar België bent gekomen (CGVS p.3). Wat betreft uw verklaring dat u Griekenland hebt verlaten omdat u geen gezinshereniging kon krijgen dient het volgende te worden opgemerkt. U stelt op het moment dat u te horen kreeg dat u een verblijfsstatus kreeg ook te hebben vernomen dat het voor u niet mogelijk was gezinshereniging aan te vragen. U ging te rade bij een Palestijn die voor de VN werkte, doch deze kon u hieromtrent niets meer vertellen. Hij gaf u wel te kennen dat de advocaat die u in kader hiervan kon contacteren op vakantie was en 20 dagen later zou terugkomen. U wachtte hier echter niet op daar u er 100 % van overtuigd was dat u niets zou bereiken. U gevraagd of u in dezer navraag hebt gedaan bij andere organisaties ontkent u en stelt u enkel bij de organisatie op het eiland navraag te hebben gedaan. U gevraagd of u zich geïnformeerd hebt omtrent de voorwaarden voor gezinshereniging, antwoordt u dit niet te hebben gedaan na te hebben vernomen dat dit niet mogelijk was. Gepeild waarom u in dezer geen andere organisaties of advocaten hebt gecontacteerd, stelt u dit te hebben nagelaten omdat u zeker was dat u niets zou bereiken (CGVS p.5). Ook deze gang van zaken wijst erop dat u niet zinnens was uw leven in Griekenland op te bouwen. Moest dit wel het geval zijn geweest dan kan er toch van worden uitgegaan dat u alles in het werk zou stellen zich hieromtrent de informeren, zodat u wist aan welke voorwaarden u diende te voldoen en welke stappen u hiertoe diende te ondernemen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Verder gaf u nog aan dat u tijdens het verblijf op Leros drie dagen werd vastgehouden door de politie omdat u op de medische post had staan roepen en tieren vanwege het gebrek aan medische opvolging in het kamp. Alhoewel het geregeld onrustig was in het kamp hebt u persoonlijk geen verdere problemen gekend (CGVS p.6). Deze door u beschreven gang van zaken loopt niet op tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dat hoeft geen verder betoog.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig

zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande observaties daar ze betrekking hebben op uw identiteit, gezinssamenstelling en medische problematiek, elementen die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de door u neergelegde foto's, deze worden niet mee in rekening genomen daar uw vrees ten overstaan van Jemen reeds door Griekenland werd beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Jemen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3, 8 en 13 EVRM, van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 57/6, § 3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "art. 2 par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van "het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht, principes van machtsoverschrijding".

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.2.3. De Raad bemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Uit haar verklaringen en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat zij op 8 februari 2019 de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen in Griekenland (administratief dossier, stuk 15, map landeninformatie, brief Griekse asielinstanties d.d. 04 juni 2019; administratief dossier, stuk 6, notities CGVS, p. 3). Dit wordt niet betwist in het verzoekschrift.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die van aard zijn desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.4. Wat betreft de verwijzing van verzoekende partij naar internationale rapporten omtrent de situatie van asielzoekers in Griekenland en de situatie van verzoekende partij vooraleer er haar internationale bescherming werd verleend in Griekenland, wijst de Raad erop dat de situatie van verzoekende partij vooraleer er haar internationale bescherming werd verleend in Griekenland niet zonder meer representatief is voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

2.2.5. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de algemene situatie in Griekenland voor internationaal beschermden, bemerkt de Raad dat dergelijke informatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of ontoereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar zij, zo blijkt uit wat volgt, in gebreke blijft.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift haar eerder afgelegde verklaringen omtrent haar leefomstandigheden in Griekenland in herinnering brengt, en stelt dat zij wel degelijk haar best heeft gedaan om een leven op te bouwen in Griekenland, maar dat zij de financiële middelen niet had voor huisvesting en de nodige medische zorg, dat zij evenmin toegang had tot een taalopleiding en werk en dat gezinshereniging er niet mogelijk was, onderstreept de Raad evenwel dat verzoekende partij nog steeds niet concreet aantoont dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad benadrukt hierbij dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de aan haar in Griekenland verleende bescherming te weerleggen. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt immers dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 84-85 e.v.). De Raad onderstreept dat verzoekende partij dit vermoeden slechts kan weerleggen wanneer zij aantoont dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en

haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.).

In casu wordt in de bestreden beslissing echter vastgesteld dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat haar levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. Immers wordt in de bestreden beslissing de pertinente vaststelling gedaan dat uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij sowieso niet van plan was haar leven in Griekenland op te bouwen, nu zij bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud te kennen gaf dat Griekenland niet haar doel was daar zij van plan was naar België te komen en zij al drie dagen na het bekomen van haar verblijfsdocumenten het land heeft verlaten en naar België is gekomen. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekende partij geenszins de oprechte intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en dat zij geenszins alle mogelijkheden heeft aangewend om haar rechten als internationaal beschermd er te doen gelden. Wat betreft het vinden van werk, wordt in de bestreden beslissing voorts opgemerkt dat het voor zich spreekt dat het eiland Leros, met een enorme bevolking van verzoekers om internationale bescherming, een moeilijkere plaats is om werk te vergaren dan elders in Griekenland, waardoor de omstandigheden van het verblijf van verzoekende partij daar niet zonder meer kunnen worden doorgetrokken voor heel Griekenland. Waar zij voorts tijdens haar persoonlijk onderhoud aangaf dat zij zich de Griekse taal niet kon eigen maken omdat er geen scholen waren, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoekende partij vervolgens tevens aangaf dat zij niet op eigen initiatief de taal probeerde te leren omdat zij sowieso niet in Griekenland wilde blijven, dit terwijl kennis van de Griekse taal noodzakelijk kan worden geacht om een job te vergaren. Wat betreft haar verklaring dat zij in Griekenland geen gezinshereniging kon krijgen, wordt uitgebreid gemotiveerd dat uit haar verklaringen blijkt dat zij geen overtuigende pogingen heeft ondernomen om zich bij advocaten of andere organisaties te informeren naar de voorwaarden voor gezinshereniging, waaruit eveneens blijkt dat verzoekende partij niet zinnens was haar leven in Griekenland op te bouwen. Immers, moest dit wel het geval zijn geweest, dan kan er van worden uitgegaan dat verzoekende partij alles in het werk zou stellen zich hieromtrent te informeren, zodat zij wist aan welke voorwaarden zij diende te voldoen en welke stappen zij hiertoe diende te ondernemen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij dienaangaande niet verder komt dan het louter herhalen van haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee zij echter de gedane vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

Daar waar verzoekende partij nog opmerkt dat verwerende partij geen informatie bijbrengt waaruit blijkt dat gezinshereniging in Griekenland mogelijk is en stelt dat uit het verslag *"The Situation of migrants and refugees on the Greek islands: more needs to be done"* d.d. 04 maart 2019 van het *Committee on Migration, Refugees and Displaced Persons* eerder de onmogelijkheid blijkt om gezinshereniging aan te vragen, bemerkt de Raad vooreerst dat het te dezen niet aan het Commissariaat-generaal toekomt aan te tonen dat gezinshereniging in Griekenland mogelijk is, daar er zoals gezegd slechts één voorwaarde verbonden is aan de toepassing van artikel 57/6, § 3 eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat de verzoekende partij *"reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie"*. Het zij herhaald dat noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties voor zover er voldaan is aan deze voorwaarde. Waar uit voormeld rapport van het *Committee on Migration, Refugees and Displaced Persons* blijkt dat gezinshereniging voor personen met een subsidiaire beschermingsstatus niet mogelijk is in Griekenland, duidt de Raad erop dat verzoekende partij echter niet aantoonbaar dat zij de eventuele kritieken die zij in dit kader zou hebben op de vigerende Griekse regelgeving niet zou kunnen doen gelden in Griekenland en aan de hand van de mogelijkheden die de Griekse wetgeving en de Europese regelgeving haar aldaar ter zake bieden. Er dient tevens te worden opgemerkt dat het louter gegeven dat er tussen de uitoefening en de invulling van de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan, op zich geen vervolging en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade inhoudt.

Wat betreft nog haar medische problematiek, met name lijdt zij aan artrose zo blijkt uit de bijgebrachte medische attesten (bijlage 3 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad dat verzoekende partij niet concreet aantoonbaar dat haar mogelijkheden of beperkingen om in dit verband haar rechten uit te oefenen

anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de Griekse onderdanen geconfronteerd kunnen worden. Dergelijke problematiek volgt dan ook uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich en verzoekende partij dient zich voor de medische problemen *an sich* dan ook te richten tot de daartoe geëigende procedure. Waar zij overigens in haar verzoekschrift stelt dat zij op geen enkel ogenblik medische zorg kreeg in Griekenland, wijst de Raad er nog op dat, zoals ook reeds in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij tijdens haar verblijf in het kamp op Leros wel degelijk een dokter kon raadplegen, die haar doorverwees om een MR scan te laten maken (notities CGVS, p. 4-5). Het gegeven dat zij zelf diende in te staan voor de kosten van de MR scan, wil niet zeggen dat zij totaal geen toegang had tot medische verzorging. Bovendien dient hierbij te worden herhaald dat haar ervaringen in Griekenland vooraleer haar internationale bescherming werd toegekend, niet zonder meer representatief zijn voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij niet *in concreto* aantoont dat haar medische problemen van die aard zijn dat zij hierdoor verhinderd is zich zelfstandig staande te houden in de maatschappij en haar rechten te effectueren en dat zij hierdoor dreigt in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht te komen.

2.2.7. De Raad duidt er verder op dat het feit dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, problemen betreffen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoekende partij internationale bescherming verkreeg in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken.

2.2.8. De Raad besluit dat verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Griekenland wordt verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico loopt op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.9. In de mate verzoekende partij artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden acht, benadrukt de Raad dat deze artikelen vereisen dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. *In casu* toont verzoekende partij niet aan dat zij, die de internationale beschermingsstatus geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Verder geniet zij als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. De levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

2.2.10. Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM, duidt de Raad erop dat het niet het doel is van de procedure om internationale bescherming om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. *In casu* toont verzoekende partij evenwel geen nood aan internationale bescherming in België aan nu zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land van de Europese Unie.

2.2.11. De Raad bemerkt ten slotte nog dat verzoekende partij niet aantoont dat artikel 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG, die het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgen, geschonden zijn, nu haar immers de mogelijkheid werd geboden de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad benadrukt dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG. Het betoog van verzoekende partij dat er sprake is van een verschil in behandeling strijdig met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aangezien zij voor wat betreft de niet-ontvankelijkheidsbeslissingen wegens internationale bescherming in een andere EU-lidstaat niet beschikt over een daadwerkelijk rechtsmiddel, kan dan ook niet worden bijgetreden.

2.2.12. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 16 januari 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. Zij werd tijdens haar persoonlijk onderhoud tevens gewezen op de vaststelling dat haar reeds internationale bescherming in Griekenland was toegekend en kreeg de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Gelet op wat voorafgaat toont verzoekende partij evenmin aan dat verwerende partij met machtsoverschrijding zou hebben gehandeld.

2.2.15. Gelet op het voorgaande, beroept verzoekende partij zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT